

To vanitasrutiner

ARIS FIORETOS

ET TAG MERE

Første gang kan man ikke gøre for det, anden gang har man selv skylden. Det havde været let at le af situationen, men fejlen er min. Hvis jeg ikke havde lyttet til ham ville jeg have sparet mig fornøjelsen med at grave denne grav. Klokken er to om morgenen og jeg har ikke sovet siden gud ved hvornår. Jeg overdriver ikke hvis jeg siger at jeg føler mig ude af led, dødtæt, færdig. Som om lemmerne ikke har været skruet ordentligt fast efter at han kaldte på mig. Jeg som troede at jeg havde dette cirkus bag mig og kunne nyde de stille dage. Nætterne også, for den sags skyld. Og nu dette. Det er ikke let at gentage gamle tricks efter så lang tids fravær. Vanensidder ikke længere ligeså trygt i rygmarven, følelsen kryber ikke hele vejen ud i fingerspidserne. Intet er som før. Hver bevægelse må tænkes igennem før den kan udføres. Som en golfspiller der har mistet troen på sit sving. Jeg kan definitivt sige at jeg har mistet svinget. Tankerne har også lært sig at gå i andre baner siden sidst. Nu må jeg lokke dem med indrømmelser eller true dem med foranstaltninger hvis ikke de følger mig. Og at behøve at jage dem tilbage til området hvor stierne er vokset til er ikke så ligetil. Ukruet overalt. Misforstå mig ikke, jeg har ikke noget imod lugten af vildt græs, men helt enkelt er det ikke at finde tilbage til sin gamle form. Man ryster let på hånden og hvis den ryster ved man ikke hvad der desuden ryster. Men her er jeg altså, ensom for gud ved hvilken gang i rækken, kravlende på jorden. Eller ikke kravlende; det gjorde jeg for et øjeblik siden. Siddende. Først siddende og nu stående. Han forsvandt så snart han havde kaldt på mig. Jeg ved ikke hvor længe det er siden nu. Fire dage måske, og ligeså mange nætter formentlig. Noget om nye græsgange. Først forsøgte jeg at gøre hvad jeg plejede at gøre. Alting gik selvfølgelig langsommere, og med større besvær, men det så i det mindste ud til at jeg klarede mig godt. Jeg har

altid været god til at skabe mig. Alligevel var det bare udenværk, alt. Intet var som før. Havde mistet formen havde jeg. Jeg burde have vidst bedre og være blevet hvor jeg var. Men jeg havde ikke mod til at gøre det, og forresten kommer man når han kalder på én. Sådan var det tidligere og sådan er det stadigvæk. Efter hvad jeg forstår. „Kom, Larry“, sagde han. Det var alt. Man kunne have troet at det ikke betød noget særligt, ikke en så skødesløst udtalt opfordring. Men han er øvrigheden selv og kan gøre det surt for én hvis man ikke lyster. Livet eller noget andet. Hvorfor har jeg aldrig forstået, men da jeg stadigvæk var der, sidste gang, første gang, kunne det ske at han dukkede op fra det tomme intet. Pludselig var han der bare, midt imellem os, og så gjaldt det om at vise at man havde slidt for lønnen, om jeg så må sige. Den der tog for let på sit nummer eller troede at andet end flid rakte fik forlængelse. At stole på sit talent, bah, find på noget bedre. Sagen blev forværret af at man aldrig vidste hvor man havde ham. Stedet var virkelig ikke stort, sammenlignet med det på den anden side var det rent ud sagt grinagtigt lille, men her var hans ord lov. Efter ham rettede man sig; først derefter stillede man uret. Jeg formoder at han så en fordel i at fremstå som uberegnelig. Om ikke andet må han have troet at det gjorde os mindre vilige til at anvende tiden til noget andet. Hvert øjeblik kunne han komme og så gjaldt det om at se beskæftiget ud. Den der ikke befandt sig på sin plads eller foretog sig noget andet end det forventede kunne regne med overtid. Det her er ikke noget hvilehjem, plejede han at sige. Og det var de fleste enige i. Hos os var der ingen søndage. Alle var altid i gang. Det føles underligt at mindes de der søndagsløse uger nu. Som at hugge i sten: det gik al tiden med, uden at man kom nogen vegne. Men her står jeg med spaden i hånden, klokken er to om natten, og fortaber mig i minder. Jeg trøster mig med at det snart er ovre for mit vedkommende og at ingen avis i verden kommer til at rapportere om sagen. For der er ikke noget at gå efter. Det har jeg sørget for. Denne gang har jeg ikke efterladt mig nogen spor. Sikkert tilbage tog det mig ikke lang tid inden jeg indså at jeg havde mistet formen. For evigt. Jeg kunne ikke stille noget op. At spille med havde været umuligt i længden. Det var kun et spørgsmål om tid

før han ville opdage at jeg ikke var opgaven voksen. Jeg kunne ikke længere kunsten at være den jeg havde været. Det eneste anstændige var langsomt at trække sig ud af legen, i al uanselighed, og gøre sig umærkelig. Til at begynde med holdt jeg op med at tale med de øvrige. Først kom jeg ikke til den fælles frokost, så udeblev jeg også under de korte pauser, til sidst lod jeg være med at stemple ind. I al stilhed fjernede jeg sporene efter mig. Det var ikke svært. Et tegn her, et tegn der. Jeg ventede bare på den rette lejlighed til at forsvinde. Nogle gange må man have troet at man havde set forkert og at jeg aldrig igen havde vist mig. Tidligere i aften kom den endelig. Kysten så ud til at være klar og jeg begav mig af sted. På trods af at jeg havde tænkt alting igennem hundrede gange tog det lang tid at finde stien. Og da jeg så havde fundet den var det nødvendigt med yderligere et par timer før det lykkedes mig at følge den tilbage til hvor jeg nu står. Det var for et kvarter tyve minutter siden. Omtrent på det tidspunkt begyndte det at regne, ikke meget, men tilstrækkeligt til at jeg nu, et kvarter tyve minutter senere, skal være våd fra top til tå, muligvis med undtagelse af bryst og skridt. Jeg kravlede rundt på alle fire da den kom og kunne ikke gøre andet end at sætte mig på hug, med armene rundt om skinnebenene, og vente. Bedre ly fandtes ikke. Så der sad jeg på hug i den kolde regn og forbandede situationen. Jeg ville have at det skulle holde op. Regne og så videre. Den begyndte at opløse mig. Som om den ikke hele tiden havde gjort det begyndte tiden desuden at løbe ud. For at undgå at blive mere våd end nødvendigt pressede jeg panden i hænderne, senere hænderne mellem knæene. Sådant sad jeg en tid, det var helt fredfyldt, intet skete, bortset fra regnen naturligvis, før det gik op for mig at jeg havde fundet stedet. Jeg åbnede øjnene og mellem fingre og ben opdagede jeg pludselig at jeg sad på det. Det var på det tidspunkt regnen holdt op. For kun nogle øjeblikke siden. Jeg havde netop rejst mig og konstateret at det ville have været let at le af situationen. Jeg mener, det eneste der betyder noget sub specie aeternitatis er timing. Så nu graver jeg hvor jeg står. Jorden er hård, men hvis jeg tager i betragtning at alting alligevel snart vil være ovre, at jeg for hvert spadestik kommer et skridt nærmere enden, kan jeg ikke klage. Jeg ville

bare ønske at jeg kunne være sikker på at morgengryet ikke kommer mig i forkøbet. Så ville alt have været forgæves. Jeg er stadigvæk tilstrækkelig tydelig i konturene til at kunne ses på afstand. Selv om det burde gå. Et tag mere så. Regnen har gjort jorden blødere og gravearbejdet kræver ikke de store færdigheder. Også med lemmer som disse går det. Kun når spaden ind imellem sidder fast, som for et øjeblik siden hvor jeg stødte mod en sten og straks selvfølgelig begyndte at huske, mærker jeg at arme og ben ikke fungerer som de skal. De gir sig. Tålmodighed indgyder jeg mig selv. Det og en sidste opbydelse af kræfter. Et tag mere så går det. For det skal gå. Jeg har ikke tænkt mig at lade denne historie gentage sig. Ikke igen. Herefter må den klare sig uden mig. Den var lige lovlig morsom da den foregik. Et tag mere så går det, et tag mere så falder jeg i graven jeg selv har gravet. Et tag mere og så er den der.

KAPUT

... o det er ligegyldigt hvor ligegyldigt hvornår ... ligegyldigt hvordan ... det er sket ... frygteligt ... og sagen er ... et faktum ... ikke meget at ændre ... ikke i dette tilfælde ... aldrig i livet ... i princippet opgivet ... dette er alt hvad der er tilbage ... ikke sandt ... i spåner ... svært at gå videre efter en sådan sag ... ganske definitivt hvis jeg selv skal sige det ... umuligt ... at rejse sig op ... ryste støvet af sig ... presse hatten tilbage på hovedet ... og gå videre ... slut med den slags tricks nu ... ikke noget at gøre længere ... hvorfor ... slut nu ... alt ... for det er umuligt at gøre det ugjort ... det går ikke ... nu ... jeg ville bare ønske at det havde ... varet lidt længere ... bare lige lidt længere ... tiden var så kort ... og alt det der ... så meget usagt ... for kort ... jeg forstod aldrig ... nogensinde ... at det skulle slutte ... på denne måde ... havde det godt ... et godt liv synes jeg ... var et navn ... og gav ... til andre ... det er ... lige meget ... var ikke let ... at vide ... at det skulle ... som det gjorde ... vidste jeg naturligvis ikke ... hvis jeg havde vidst det ville jeg ... o ... have sørget for ... et og andet ... at få det sagt for eksempel ... jeg fik aldrig tid til ... det fik jeg aldrig ... at tale med hende ... om ... det ... ikke det jeg ville ... tale om ... vores ... det var umuligt at tale om den ... og fortælle ... hende ... om alt det jeg ... det der ... dengang ... jeg ved ikke hvorfor ... skulle have vidst ... bedre selvfølgelig ... men hvordan ... skulle jeg have vidst hvad der ville ske ... jeg ved det ikke ... hun af alle ... var bedre ... værd ... alle er bedre værd ... men især hende ... min ... var hun virkelig ... jeg ved det ikke ... også jeg ... hvilken skæbne ... hvis jeg havde vidst ... men jeg tror ikke at jeg ... ligegyldigt hvornår ... måske havde jeg ... ligegyldigt hvordan ... men jeg tror ikke at jeg ... skulle have trukket det ud ... ikke ... på den måde ...

hvis jeg havde . . . ikke når det gælder en sådan . . . hovedsagen var . . . sagde hun altid . . . hovedsagen var at man . . . talte fra hjertet . . . sagde hun . . . sådan er kærligheden . . . hun . . . man taler altid fra . . . men jeg . . . ved det ikke . . . var jeg . . . bange var jeg . . . for at hun . . . og jeg . . . at det ikke . . . jeg mener . . . gå . . . og hvad man endnu ikke har sagt kan man altid . . . eller hvordan . . . kan man . . . troede jeg . . . men bagefter går det ikke . . . man har . . . går slet ikke . . . så sidder man der . . . bider sig i tungen . . . bander over sin enfoldighed . . . ligegyldigt hvor . . . græder . . . gør man måske . . . altid det forkerte . . . græder når man mindst af alt vil gør man det altid eller . . . græder . . . og bander . . . det går ikke . . . at tale om det bagefter . . . nu ønsker jeg at . . . havde gjort det . . . ligegyldigt hvornår . . . for . . . det er sent . . . hvilken enfoldighed . . . for sent er det . . . o ligegyldigt hvornår ligegyldigt hvordan skulle jeg have sagt det . . . fortryder . . . at ikke . . . men hvad skulle . . . forbandet . . . have sagt det skulle jeg og bagefter . . . taget det . . . som det kom . . . under omstændighederne . . . stå ved mine ord . . . hovedsagen . . . at tale fra hjertet . . . og tro på hende . . . skulle . . . det er sådan . . . hendes tro . . . urokkelig . . . blev rokket . . . og jeg . . . blev virkelig rokket . . . hvis bare . . . men alle forbindelserne . . . kappet nu . . . mellem os . . . ikke meget tilbage . . . næsten ingenting . . . forstår du . . . skulle jeg have fortalt hende . . . om . . . skulle jeg . . . og bagefter lagt kortene på bordet . . . det havde været bedst . . . uden tvivl . . . et . . . to . . . tre . . . og på den . . . måde . . . sådan her er det . . . ligegyldigt hvordan . . . her har du det . . . fra hjertet . . . i stedet for som nu . . . forbandet . . . som en idiot ligger jeg . . . dårlig . . . ikke til glæde for nogen . . . mindst af alt mig selv . . . her . . . hjerteløst . . . sagde hun . . . svært at gå videre . . . ikke til at stole på . . . jeg . . . regn ikke mere med mig . . . ned ad bakke . . . går det . . . ikke længe til nu . . . jeg kan ikke gå længere nu . . . slået i gulvet . . . i spåner . . . ude af spillet altså . . . og alligevel denne . . . tristhed . . . er ordet . . . hovedsagen var sagde hun . . . men jeg lyttede ikke . . . trist . . . troede jeg . . . troede at . . . jeg er så trist . . . o . . . forbandet . . . ligegyldigt hvordan skulle jeg . . . have sagt . . . og fortalt om det . . . som skete med mit hjerte . . . alt . . . jeg sagde

... men ikke mente ... som hun troede ... hvad tænkte jeg på ... men i stedet ... som den bagved hende ... med to ... først den ene ... dernæst den anden ... jeg ... ikke meget bedre ... er jeg ... og forstødt ... alt andet end ... ved du ... skulle jeg have sagt ... og alligevel ... svært at vide ... eller hvordan ... hvad som er op og ned ... trukket ud ... det hele ... så længe det varer ... er hovedsagen at ... i det punkt ... som verden drejer omkring ... er det svært ... at vide ... kan man ... hverken kød eller kødløs ... egentlig tale fra hjertet ... vi ... men hvad ved jeg ... tre ... måske bare ... nej ... kaput ... alt er kaput ... også det ... ligegyldigt ... hvad ville ... tre er en for meget ... troede jeg ... krop og sjæl ... så forskellige ... ville ... ikke gå ... tænkte jeg ... med en tredje ... men nu ... alligevel bare kaput ... alt ... forfærdeligt ... det bedste havde vel været sten ... et hjerte af det ... en sten ... uden indskrift ... en og ingen ... det ville passe mig ... eller hvad ... en sten ... en hvilken som helst ... intet mere ... uden indristning ... eloge ... gravering ... hvad det nu hedder ... epitafium ... ikke noget af den slags ... kun stenen ... hjertet ... måske en møllesten ... men den ... ikke bære længe ... jeg mener længere ... ikke ... eller måske en cirkel ... i stedet ... sådan en ... som på et fad ... dette ... her hviler ingen ... en og ingen ... serveret for tid og evighed ... ah ... men ... det går ikke ... jeg havde hjerte til ... ikke at sige noget ... så længe ... men ikke længere ... jeg har ikke ... engang i halsen ... alt er væk ... kun dette ... hun ... vi ... cirklerne er blevet rokket ... hvorfor skulle det ... men jeg må ... holde op med at tænke på om og men ... som ikke ... det går ikke ... ligegyldigt hvordan ... alligevel vil jeg ... sige ... fortælle ... til sidst ... hvordan det var ... og hvorfor ... sagde hun ikke ... til mig ... af alt ... var det ikke ... af alt er det din mund jeg elsker mest ... din ... som det dybeste kobber ... mund ... dette røde bånd ... rundt om ... et tårn af elfenben ... rundt om er den ... munden ... din rundt om tårnet ... ingenting i verden ... ligeså rødt som ... sagde hun ... og stilheden ... omkring den ... og jeg med munden ... troede hende ... helt ... til sidst ... gjorde jeg ... uden ... men også det ... kaput nu ... alt er al-

ligevel sent ... så sent ... kom denne anden ... og hun ... troen ... til sidst ... den anden ... og hende ... hvis jeg nu ... skulle sige ... ligegyldigt hvordan ... ville det ikke gå ... og al ligevel ... må ... en sidste gang ... kan ikke længere ... længe ... endnu ... blive ved ... sådan her ... ingenting betyder noget mere ... hovedsagen ... det går ikke ... men ... færdig med mig nu ... for sent ... uden hjerte ... er alt egentlig ligegyldigt ... ikke hvornår ... ikke hvor ... bare hvordan ... tilbage ... stadigvæk ... det røde bånd ... snart ... ender det også ... sent ... så sent ... og altid for sent ... o ... ingenting tilbage ... undtagen munden ... min elskede ... snart opløst ... alting ... ordene ... som er faldet og ikke ... hils hende ... hils hende og sig at Johnny ... det er slut ... med ham ... at ... alt ... slut ... undtagen kærligheden ... den vilde hvile ... hils hende og sig ... at han elskede hende ... til sidst ... sit sidste ... hovedsagen ... at alt ... hils ... hende ... men at munden ...

På dansk ved John Bang Jensen